

LEI 5.-

14

152944

Nr.

13 Septembrie 1930.

Director: AURELIU BARANGA
Bucureşti, B-dul Mărăşeşti, 103.

REVISTĂ DE ARTĂ MODERNĂ

Colaboratori: Mattis
Teutsch, S. Perahim,
Sesto Pals, Gherasim
Luca, Mihail Hubert,
Gheorghe Craşin, Aure-
liu Baranga, D. Amprent

1178 3c

PREFATĂ

Subliniați subiectul cu o linie și predicatul cu două

BARBĂRĂ

Sânii de cristal se rostogolesc pe lumina ochilor
purtând dâsag miroșul acelor de brad.

In gura cu bomboane de sidef
buzele's topite
și împrejur coroana cu puncte de sânge
cântă melodii vagi, tâinuite.
Paravane, pulpele ascund în gând
sîrânsarea bălăilor de mare
Și sunetul torsului plângé
în adâncimi de plus și cascade.

In noapte un bec îmi miroase înima
și grilajul brațelor frământă monumente barbare.

DEVELOPĂRI

Crisantemele jâșnile din păr și-au răscosit așternutul sufletului
cu glasuri incendiate
cu umbre culese în năvod

Statuile obrajilor și le-a șlefuit dalta frigului
cu colivii de rouă
cu orchestrajii cuprinse în paletă.

Valurile din cascadele inimii au răscosit pasiuni de haiduci
cu comorile copitelor în spumă
cu lanțurile păcatelor în oase.

Tălpile și-au fost inundate de oglinzi găsite prin ierburi
cu avalanșe de soare
cu buze de sclavi.

Ape lovite de șâncile trupului își cântă melodii medievale.

Concert democrat

S. Perahim

20

Neuronii destinși, baletistă pe sărmă, nu mai pot opune piramidei progresului nici o bază și nici măcar o baie.

In fața atâtorei nouătăți, ochii în praștie plesnesc de neastămăpare și se dau peste cap, roată de bicicletă „Alcyon“.

Fiecare își simte ficatul cuib de vulturi imortali și își vibrează mărul lui Adam în copacul plin de sevă din vine de savanți. Cu capul între cilindrii cu explozie, plămâni sunt prieteni cu benzina, și claxonul înăbușit în urlet își plimbă raza măturând un scurt circuit de artere.

Clinicile își ascut cuțitele pe grăsimea mutilată iar viața de vie se trântește lascivă pe pernele eterate ale unui chef. Strada pulsează bolnavă sub betonările viselor cu infinite etaje și tipă în spasmul erotic al frecărilor de cauciuc.

Electroni de energie, ingrați, fac curse prin nervi de sticlă și aruncă prisos de albeață peste vedenia nopților ce sucombă sub knock-outul lunii. Munți de grafit vomitează în ceată adevarul care în cădere se fracturează peste celuloza aeriană și îmbălsamată în accelerat.

Chimonouri se aruncă înverșunate peste pupile și oferă porți deschise unui asediu vertebrat.

Prin guri de vulcan și femei se fredonează absentul.

Mihail Hubert

In fiecare sfârc psihologia vîrfului orb,

DIVAGAȚII ÎN GOL

Seara aceea era ultima când blocurile imense de astăzi găurit se prăbușeau nebune ca să înghiță adâncul celor patru dimensiuni.

In seara aceea lichefiată de adâncul clielor de îngân-glinzi sfărâmate și peste templele închinăciunilor barbare durare, în seara cu regretele și cu însingurările, în seara împreunai mâinile ca pentru rituri noi și sacre. aceea cu prăbușiri silite, golul tău prinț între carapacele tacerilor adânc cuvântătoare a izbucnit spre infinit și s'a intensificat sub privirile semnificate ale vizitatorilor de glod. noapte.

Eră în clipa uitărilor de sine și pentru veacul vid și zualitate și de nebușie stăteau în preajmă.
straniu eră AL DOILEA MIRACOL.

Tu, beție puerilă, caldă și senină exaltare interioară, ai sbucnit în afără ca un gheizer de alcool și de cunoaștere.

Astrul nebulos coborât brusc în adâncimi pecunoscute devinea centrul de gravitate al tuturor acelora cari din noapte își făcuseră glugă peste spate iar din tacere al doilea înțeles.

Astrologii împietriți de apariție și de revers te căutați în prăbușirile lor silite și în sufletul lor, cutie de rezonanță, tu, inger rebel dar nou, găseai loji de avanscenă catifelate cu perversități și cu adâncuri, în abisul tacerilor lor, tu, serpentin aerian încolaceați porniri și furii.

In jurul tău farurile de întunerici, săni cu țevi în sfârcuri, pe unde intră lumina, în jurul tău ai răsădit cercurile de catifea verzuie și pante de lumini și de otravă.

/ Apariție apocaliptică pe culmi, aprindeai focuri de o-

Erai o apariție nouă.

Pântec despicate de tacere și mâini împreunate peste

Sbucnirile de vrajă și de cântec nou, privirile de sensibilitate și de nebușie stăteau în preajmă.

✓ Brodai cu degete de suflet nou o epocă plină de răsturnări. Anunțai timidă pe un divan de îngândurare o vrajă necunoscută.

Eră epoca nubilității.

/ Altora, poate, epoca aceasta de transfigurări anunțată de un mag nou de sânge încheiat eră o epocă de tresăriti bolnave și hidioase.

Tie însă, nu.

Tie pajiștile adolescentei îți erau arhitecturi de gândiri și de înțelesuri nouă.

Pentru tine parcurile creiate înainte, peste vreme, erau doar clopote de bazalt peste adâncuri, punți de vise pentru trecerea unui Eden răzvrătit. Erau acolo, dincolo de trup și de prăbușiri, o lume ca un interior cristalizat și încheiat de rătăcire. Tie parcurile de aromă tropicale îți erau pajiști pentru suflet și lumină. Toți ceilalți însă nu au înțeles su-

blimul. Nu au urcat ascensoarele cerebrale peste limitele silul, care ustensil fiind, imprimă inopportun o poziție forțată mediocrității și peste falșă îngânare a flașnetelor dogite.

Toți ceilalți, zălogiți de banalitatea dogmă, te-au căntărit din față și din perspectivă, te-au apreciat în raport cu subsolurile cugetării lor sau în cazul cel mai fericit te-au decretat anacronismul unui veac de lumină intinată și de carne.

Deaceea în seara ultimelor psalmodieri, când căutai totul pentru ca să găsești nimicul, în seara când încrucișările te-au căutat și solidificat dincolo de viață și gândire, dincolo de visare și de zeitate, în seara când lividul și scârnavul îți erau cunoscute pentru prima oară, deaceea în seara ultimelor blocuri de asfalt incandescent s'a pornit și uraganul de sbucniri nebune, s'a pornit și seria zguduirilor electro-magnetice.

Tu știai că eră cea de pe urmă clipă când înregistatorul tensiunii tale interioare va mai lăsă o filă albă ca un cerceaf de cretă sau ca o foaie de bloc aerian.

Parcul tău de lumină și de liniște era acum continențul celor care prizau ca să se distrugă sau ostrobul imperiilor de baccili și sânge putred.

Pagodele clădite pe adâncuri nepătrunse erau niște prezervative uzate — Pulpele de puf aerian zăceau în triunghiuri ascuțite și laturile nu convergeau decât acolo unde se formau scânteie electrice din pricina frecării continue.

Și sănii de piersică brumată, lavalieră de făină oxigenată priveau, orbi, în prăpăstii de tacere, priveau în prăvălirile de noapte.

Le pierise mândria. În locul ei însă, apăruse usten-

Havuzul tău cu hidrargir eră gol. Eră mai gol și mai pustiu decât în ziua când magul nou investmântat în casă de nei vieți scârnave. Pânză sfârtecată de tacere era apăsată ca un plastur pe furuncul uîtărilor.

Sculptai în gând și'n suflet. Cutia de rezonanță căptase orificii nevoie cari îi sfârâmau acustica. Urna rândunelelor moarte se dilată sub presiunea gazelor ce sbucnau afară.

Tu continuai să taci.

Tăceai ca să te chinuești.

Clipele de blondă și mult vânturată bejie puerilă se proiectau pe un ecran care tindea spre zero.

Eră poate miracolul secolului tăcerii sau anacronismul ceasului sfârâmăt de tine.

In aprinderea focului bengalic care voiă să-ți iluminizeze virginitatea ca pe un nimbo, tu sfârâmătă în chemări zorite erai doar locul de ascunderi piezișe și de perpendicularare vânturării morbide.

Auzi? Am anilina basmului sfârșit la mijloc și peste balustradele cari se termină în ogrăzile neîntrețărite distlez prietenă MALVIA, un joc ca un artificiu de zâmbet și îi trimit cu caravanele deșertului în inchiderile de noapte și de tacut.

Aureliu Baranga

Vis punctat cu suflete

Din adânc craterele mormintelor mi-au apărut rânte de un enorm semn de întrebare.

Râna trimetea armate invizibile de raze spre a usca prin fierbere toată seva din mine.

In van copleșit de presiune își deschidea sufletul toate supapele, în van a înghițit gura licori răcoritoare căutate în toate marginile lumii, în van am izolat mormintele cu toate zidurile Chinei ; semnul de întrebare apărea mereu închis în sarcofagul său.

Atunci am început să strig morților fraze cu cozi încârligate, am răgușit tipând, iar din toate unghurile cavoului au eşit cozile mele și intrându-mi prin urechi în suflet m'au biciuit fără milă.

In sfârșit am dat de zidul abisului; m'am cățărat pe el ; am privit :

In fundul intunericului schelete aibe și nemîșcate rânjeau mute la mine și neantul era imbibat cu acelaș semn de întrebare. Atunci am aprins toate luminile posibile și imposibile, dar toate s'au stins la o singură ochire a intunericului ; și în fund aceleaș schelete râdeau cu fălcile întredeschise emanând un fluid care strecurându-se prin șira spinării îmi impingea părul înțepenit, în adânc.

Și atunci am pălpăit a toamnă și am căzut avalanșă depe zid.

Sesto Pals

Răuvoitorii noștri să
ia tramwaiul în spate.

GÂND

In proslăvirea măturării străzii,
Pălind în flăcări sânge din topor,
Se vor închide simțurile prăzii,
In gura nopții, somnul omnivor.

Se va închide ața în tipare,
Nu va mai plângе unsa cu colici,
Și aruncat pе un vârf de nemîșcare,
Voiu călări prin țara cu pitici.

ANUNȚ

RUGAM A NU SE INTRA
LA REDACȚIE CU VAPO-
RUL DEOARECE NU
SUNTEM MAREA SAR-
GASSELOR; SUNTEM
ALGE DE SINE STA-
TOARE.

INCERT

*Te'nchizi cu orele zăloage'n estuar,
Cum peștii inchistați într'un acuarum,
Vâslești spre draperiile cu aspectul lor hilar,
Spre ceasul inclinat, madreporar,
In ceasul când se desghioagă luna,
Precum castanele pe la râscruci*

*Din eşafodul răsturnat și epileptic,
Din inclinarea timpului în semafor,
Ai desbrăcat afise gândului minor,
Şi-ai luat amprente digitale stelelor.*

*Ascultă'n ghiocul trupului expectorații
Ce fierb, strigate'n echinox și în liană,
Jertfelnic, viaduct de incantații
Ești procesiunea tâinuită într'o strană.*

*Acum, în ora când luminile gargără
Şi trenuri peste shinii în artere
Tragi marionete de tăcere
Şi rupi furunculul
Ca pe un herald de seară.*

Gheorghe Crașin

S
C
U
L
P
T
U
R
Ă

M
A
T
T
I
S

T
E
U
T
S
C
H

ACELUIA CARE POAR-
TĂ 35 LA INIMĂ

■ In această primă esire din noi, în această petală de insomnii și reverie, gândul și sufletul îl trimilem bughețel plăpând de alge în catargul călăuzilor, și primul cuvânt îl închinăm îndrumătorului care în sbenirile elixir ne-a deschis corole electrice'n pupile. Acestui mai mare prieten eficia unui sărut cristalin și pur cum porcelanurile dela Hâvre.

■ ION CĂLUGĂRU cu suflet clădit pe paravane de schit a silabisit un „Abecedar cu povestiri populare” balsam pentru trezirea acestui început de toamnă. Cu mâna frânlă în ascunzișuri de moleșuni, capul și-a deschis porile văzului și a cules aur pentru frunze și suflet.

Pătrundere

lui Aurel

cosmice.

Turn situat pe terenuri moi și i-

nundate de pasiuni îți ridici părul și în sgomotul tăcerilor cu pași de
pietrificat pe înălțimi, spre albastru răsuflări, planetele se ciocnesc ca mai svâr-

cu semnul sfârșirilor, cu vinele frază.

Pe gânduri, spre mări colorate, spre depărtări.

Tu rămâi mai departe drept; însă găsești plin cu bomboane

tini amăgit pendul, barometru al planetele în neant, căutându-se.

Gargara turnului pe care nu-l mai

nimii.

In aşteptarea incetărilor subterane, tu rămâi mai departe drept; însă găsești plin cu bomboane

ce-ți mișcă temeliile, privești prin ochiul intre deschis și prin genele în vizibile, spre depărtări.

Din zare un punct ia mărimile vizibile în atmosferă transparante, o linie subțire îi conturează formele în glasuri de pulpe, în revoluții de săni și în concerte de buze.

O ultimă sfârșitare de tăcere zădărnică, pulsul trecut seringă prin mijloc tremură cu mercurul aprins la gura ochiului.

Din depărtare surlele institutelor se anunță plimbări glasuri.

barometrice de temperatură și de măsură și

pământul se rostește pe un alt pământ și în sgomotul tăcerilor cu pași de colească. Pe el, il
spre mări colorate, ca fluvii îndreptate greutățile te-au intors în poziția des-

crisă de profesori pentru explicarea cuvântului vertical. Pe tine, cauți cu toate mâinile, goliciunea.

Lupta anunțată de meteorologii își urmează mersul neîntrerupt.

Prin ochiul deschis pedeantregul cu sprâncenele smulse caută imprejur o haïnă cu care sa-ți învelești bătăile de inimă.

Deodată în privire îți pătrunde lumină unei planete, căldura de lână aprinsă îți-e cusută pe tot trupul și val-vărtejavalanșe decolorate de vredă.

— UNDE? —

— UNDE? —

Un moment îți se pare că dispari. Te cauți cu frică prin buzunarele trupului și nu găsești decât rădăcini tale impietrite în pământul care a în-

cetat să se dețină în pă-

in cișmeaua inchisă.

Celălalt se întoarce din cuvintele seismografelor și dispără.

Tu te regăsești după luptele pe care le regreti, te pipăi cu toate degetele și te găsești topit, lichefiat, curăni vizibile în pupile, pe trup și pe suflet.

In zadar cauți să ridică schele pentru o nouă ridicare, pentrucă tu cazi una cu pământul, care deastădată e mai moale și mai inundat ca niciodată.

In suflet îți umblă gondole secate, și creerii curg pe uscăciuni.

Gherasim Luca

Numărul doi al revistei ALGE va apărea la 13 Octombrie și se va găsi de vânzare la librăriile și chioșcurile principale, iar după 2 zile la toate simigerile din țară și străinătate.